ROZSUDEK SOUDU (sedmého senátu)

30. září 2009 *

Ve věci T-341/07,

Jose Maria Sison, s bydlištěm v Utrechtu (Nizozemsko), zastoupený J. Fermonem, A. Comtem, H. Schultzem, D. Gürsesem a W. Kaleckem, advokáty,

žalobce,

proti

Radě Evropské unie, zastoupené M. Bishopem a E. Finnegan, jako zmocněnci,

žalované,

* Jednací jazyk: angličtina.

podporované

Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska, zastoupeným S. Behzadi Spencer a I. Rao, jako zmocněnkyněmi,

Nizozemským královstvím, zastoupeným C. Wissels, M. de Mol, M. Noort a Y. de Vriesem, jako zmocněnci,

a

Komisí Evropských společenství, zastoupenou P. Aaltem a S. Boelaert, jako zmocněnci,

vedlejšími účastníky řízení,

jejímž původním předmětem je jednak návrh na částečné zrušení rozhodnutí Rady 2007/445/ES ze dne 28. června 2007, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení (ES) č. 2580/2001 o zvláštních omezujících opatřeních namířených proti některým osobám a subjektům s cílem bojovat proti terorismu a zrušují rozhodnutí 2006/379/ES a 2006/1008/ES (Úř. věst. L 169, s. 58), a jednak návrh na náhradu škody,

SOUD PRVNÍHO STUPNĚ
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (sedmý senát),

ve složení N. J. Forwood (zpravodaj), předseda, D. Šváby a E. Moavero Milanesi, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: C. Kantza, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 30. dubna 2009,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 Pro přehled prvních skutečností předcházejících sporu se odkazuje na rozsudek Soudu ze dne 11. července 2007, Sison v. Rada (T-47/03, Sb. rozh. s. II-73, zveřejněné shrnutí, dále jen „rozsudek Sison“), zejména na body 46 až 70, ve kterém jsou popsána správní a soudní řízení, která byla vůči žalobci, Jose Maria Sisonovi, vedena v Nizozemsku a která vedla k vydání rozsudků Raad van State (Státní rada, Nizozemsko) ze dne 17. prosince 1992 (dále jen „rozsudek Raad van State z roku 1992“) a ze dne 21. února 1995 (dále jen „rozsudek Raad van State z roku 1995“), jakož i rozhodnutí arrondissementsrechtbank te ‘s-Gravenhage (obvodní soud v Haagu, dále jen „rechtbank“), Sector Bestuursrecht, Rechtseenheidskamer Vreemdelingenzaken (oddělení správního práva, senát jednotného použití práva, věci týkající se cizích státních příslušníků) ze dne 11. září 1997 (dále jen „rozhodnutí rechtbank“).

2 Soud rozsudkem Sison zrušil rozhodnutí Rady 2006/379/ES ze dne 29. května 2006, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení (ES) č. 2580/2001 o zvláštních omezujících opatřeních namířených proti některým osobám a subjektům s cílem bojovat proti terorismu a kterým se zrušuje rozhodnutí 2005/930/ES (Úř. věst. L 144, s. 21; Zvl. vyd. 18/01, s. 207) v rozsahu, v němž se týkalo žalobce, a to z důvodu, že toto rozhodnutí nebylo odůvodněno, že bylo přijato v rámci řízení, během kterého nebylo dodrženo právo žalobce na obhajobu, a že sám Soud nebyl s to přistoupit k soudnímu přezkumu legality tohoto rozhodnutí (viz rozsudek Sison, bod 226).

3 Po jednání ve věci, v níž byl vydán uvedený rozsudek Sison, které se konalo dne 30. května 2006, ale před vyhlášením tohoto rozsudku, přijala Rada Evropské unie rozhodnutí 2007/445/ES ze dne 28. června 2007, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení (ES) č. 2580/2001 a zrušují rozhodnutí 2006/379/ES a 2006/1008/ES (Úř. věst. L 169, s. 58). Rada tímto rozhodnutím ponechala jméno žalobce na seznamu uvedeném v příloze nařízení Rady (ES) č. 2580/2001 ze dne 27. prosince 2001 o zvláštních omezujících opatřeních namířených proti některým osobám a subjektům s cílem bojovat proti terorismu [Úř. věst. L 344, s. 70, oprava Úř. věst. 2007, L 164, s. 36 (FR)] (dále jen „sporný seznam“).

4 Před přijetím tohoto rozhodnutí oznámila Rada žalobci dopisem ze dne 23. dubna 2007, že se domnívá, že důvody uplatněné pro jeho zahrnutí na sporný seznam jsou stále platné, a že v důsledku toho ho zamýšlí na tomto seznamu ponechat. K tomuto dopisu bylo připojeno odůvodnění uplatněné Radou. Žalobci bylo rovněž oznámeno, že ve lhůtě jednoho měsíce může předložit Radě vyjádření k jejímu záměru ponechat ho na seznamu a k důvodům, které v tomto ohledu uplatnila, jakož i veškeré písemnosti na jeho podporu.

5 V odůvodnění připojeném k uvedenému dopisu Rada uvedla následující:

„SISON, Jose Maria (také znám jako Armando Liwanag; Joma, vůdce Komunistické strany Filipín včetně NPA), narozen dne 8. 2. 1939 v Cabugau (Filipíny)

Jose Maria Sison je zakladatel a vůdce Komunistické strany Filipín, včetně New People's Army (NPA) (Filipíny), která je uvedena v seznamu skupin, které jsou zapojeny do teroristických činů ve smyslu čl. 1 odst. 2 společného postoje 2001/931/SZBP. Opakovaně vystupoval jako obhájce použití násilí pro dosažení politických cílů a bylo mu svěřeno vedení NPA, skupiny odpovědné za některé teroristické útoky na Filipínách. Tyto činy spadají do působnosti čl. 1 odst. 3 bodu iii) […] písm. i) a j) společného postoje 2001/931/SZBP (dále jen ‚společný postoj') a jedná se o úmyslné jednání ve smyslu čl. 1 odst. 3 [bodu] iii) společného postoje.

[Rechtbank] dne 11. září 1997 potvrdil (…) [rozsudek Raad van State z roku 1995]. Odbor správního práva Raad van State rozhodl, že mu bylo postavení žadatele o azyl v Nizozemsku odmítnuto právem, neboť bylo prokázáno, že vede (nebo se pokusil vést) ozbrojené křídlo CPP, NPA, které je odpovědné za určitý počet teroristických útoků na Filipínách, a jelikož se rovněž ukázalo, že udržuje styky s teroristickými organizacemi po celém světě.

Ministr zahraničních věcí a ministr financí [Nizozemska] rozhodli ministerskou vyhláškou (‚regeling') č. DJZ/BR/749-02 ze dne 13. srpna 2002 (Sanctieregeling terrorisme 2002, III), vyhlášenou v nizozemském úředním věstníku Staatscourant dne 13. srpna 2002, o zmrazení veškerého majetku Jose Marii Sisona a Komunistické strany Filipín, včetně New People's Army (NPA).

Americká vláda označila Jose Mariu Sisona za ‚Specially Designated Global Terrorist' (zvláště označeného světového teroristu) podle US Executive Order 13224. Toto rozhodnutí podléhá opravnému prostředku podle amerického práva.

Co se tedy týče Jose Marii Sisona, byla příslušnými orgány přijata rozhodnutí ve smyslu čl. 1 bodu 4 společného postoje.

Rada je přesvědčena, že důvody, pro které byl Jose Maria Sison zařazen na seznam osob a subjektů, na které se uplatní opatření čl. 2 odst. 1 a 2 nařízení č. 2580/2001, přetrvávají."

6 Dopisem ze dne 22. května 2007 předložil žalobce Radě v odpověď své vyjádření. Zejména tvrdil, že rozsudek Raad van State z roku 1995 ani rozhodnutí rechtbank nesplňují podmínky vyžadované použitelnými právními předpisy Společenství k tomu, aby mohly sloužit jako základ pro rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků. Rovněž Radu požádal, aby mu jednak před přijetím nového rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků dala možnost být vyslechnut, a jednak zaslala kopii jeho písemného vyjádření a všech dokumentů z řízení ve věci T-47/03 všem členským státům.

7 Rozhodnutí 2007/445 bylo žalobci oznámeno dopisem Rady ze dne 29. června 2007. K tomuto dopisu bylo přiloženo odůvodnění totožné s odůvodněním přiloženým k dopisu Rady ze dne 23. dubna 2007.

8 Rozhodnutím 2007/868/ES ze dne 20. prosince 2007, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a kterým se zrušuje rozhodnutí 2007/445 (Úř. věst. L 340, s. 100), přijala Rada nový aktualizovaný seznam osob, skupin a subjektů, na které se použije uvedené nařízení. Jména žalobce a New People's Army (NPA) jsou na tomto seznamu znovu uvedena, a to ve znění totožném se zněním použitým v příloze rozhodnutí 2007/445.

9 Rozhodnutí 2007/868 bylo žalobci oznámeno dopisem Rady ze dne 3. ledna 2008. K tomuto dopisu bylo přiloženo odůvodnění totožné s odůvodněním přiloženým k dopisům Rady ze dne 23. dubna 2007 a 29. června 2007.

10 Rozhodnutím 2008/343/ES ze dne 29. dubna 2008, kterým se mění rozhodnutí 2007/868 (Úř. věst. L 116, s. 25), ponechala Rada žalobce na sporném seznamu v příloze rozhodnutí 2007/868, přičemž ale změnila záznamy, které se ho, jakož i Komunistické strany Filipín (CPP) týkají.

11 Podle článku 1 rozhodnutí 2008/343:

„V příloze rozhodnutí 2007/868/ES se záznam týkající se SISONA, Joseho Marii (také známého jako Armando Liwanag; Joma) nahrazuje tímto:

‚SISON, Jose Maria (také znám jako Armando Liwanag; Joma), narozen dne 8. 2. 1939 v Cabugau (Filipíny) – osoba zastávající vedoucí úlohu v Komunistické straně Filipín, včetně NPA‘.“

12 Podle článku 2 rozhodnutí 2008/343:

„V příloze rozhodnutí 2007/868/ES se záznam týkající se Komunistické strany Filipín nahrazuje tímto:

‚Komunistická strana Filipín, včetně New People’s Army (NPA, Nové lidové armády), Filipíny, spojená se SISONEM, Josem Mariou (také znám jako Armando Liwanag; Joma, který zastává vedoucí úlohu v Komunistické straně Filipín, včetně NPA)‘.“

13 Před přijetím tohoto rozhodnutí Rada dopisem ze dne 25. února 2008 žalobci oznámila, že se domnívá, že důvody uplatněné pro jeho zahrnutí na sporný seznam jsou stále platné, a že v důsledku toho ho zamýšlí na tomto seznamu ponechat. Rada jednak odkazovala na odůvodnění oznámené žalobci dopisem ze dne 3. ledna 2008. Dále Rada uvedla, že jí byly poskytnuty nové informace týkající se rozhodnutí příslušného orgánu ve smyslu čl. 1 odst. 4 společného postoje Rady 2001/931/SZBP ze dne 27. prosince 2001 o uplatnění zvláštních opatření k boji proti terorismu (Úř. věst. L 344, s. 93), které ji po jejich přezkumu vedly ke změně uvedeného odůvodnění. K tomuto dopisu bylo přiloženo aktualizované odůvodnění uplatňované Radou. Žalobci bylo rovněž oznámeno, že ve lhůtě jednoho měsíce může předložit Radě vyjádření k jejímu záměru ponechat ho na seznamu a k důvodům, které v tomto ohledu uplatnila, jakož i veškeré písemnosti na jeho podporu.

14 Odůvodnění přiložené k dopisu ze dne 25. února 2008 v podstatě opakuje odůvodnění, která byla žalobci oznámena dříve. Rada mimoto doplnila následující:

„[Rechtbank] došel ve svém rozsudku ze dne 13. září 2007 (LJN:BB3484) k závěru, že četné nepřímé důkazy vedou k domněnce, že Jose Maria Sison je členem Ústředního výboru (ÚV) CPP a jejího ozbrojeného křídla, NPA. [Rechtbank] došel rovněž k závěru, že nepřímé důkazy vedou k domněnce, že Jose Maria Sison má i nadále prvořadou úlohu v ilegálních činnostech ÚV, CPP a NPA.

V odvolacím řízení odvolací soud v Haagu ve svém rozsudku ze dne 3. října 2007 (LJN: BB4662) shledal, že spis obsahuje četné nepřímé důkazy, podle kterých měl Jose Maria Sison po celou dobu svého dlouholetého exilu i nadále prvořadou úlohu v CPP, ať již jako její vůdce, nebo jiným způsobem.“

15 Dopisem ze dne 24. března 2008 předložil žalobce Radě v odpověď své vyjádření. Zopakoval své argumenty, které již v minulosti namítal vůči Radě, přičemž konkrétněji

tvrdil, že rozsudek rechtbank ani rozsudek odvolacího soudu v Haagu nesplňují podmínky vyžadované použitelnými právními předpisy Společenství k tomu, aby mohly sloužit jako základ pro rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků.

16 Rozhodnutí 2008/343 bylo žalobci oznámeno dopisem Rady ze dne 29. dubna 2008. K tomuto dopisu bylo přiloženo odůvodnění totožné s odůvodněním přiloženým k dopisu Rady ze dne 25. února 2008.

17 Rozhodnutím 2008/583/ES ze dne 15. července 2008, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a kterým se zrušuje rozhodnutí 2007/868 (Úř. věst. L 188, s. 21), přijala Rada nový aktualizovaný seznam osob, skupin a subjektů, na které se použije uvedené nařízení. Jména žalobce a NPA jsou na tomto seznamu znovu uvedena a to ve znění totožném se zněním použitým v příloze rozhodnutí 2007/868, ve znění rozhodnutí 2008/343.

18 Rozhodnutí 2008/583 bylo žalobci oznámeno dopisem Rady ze dne 15. července 2008. K tomuto dopisu bylo přiloženo odůvodnění totožné s odůvodněním přiloženým k dopisům Rady ze dne 25. února a 29. dubna 2008.

19 Rozhodnutím 2009/62/ES ze dne 26. ledna 2009, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a kterým se zrušuje rozhodnutí 2008/583 (Úř. věst. L 23, s. 25), přijala Rada nový aktualizovaný seznam osob, skupin a subjektů, na které se použije uvedené nařízení. Jména žalobce a NPA jsou na tomto seznamu znovu uvedena a to ve znění totožném se zněním použitým v příloze rozhodnutí 2007/868, ve znění rozhodnutí 2008/343.

20 Rozhodnutí 2009/62 bylo žalobci oznámeno dopisem Rady ze dne 27. ledna 2009. K tomuto dopisu bylo přiloženo odůvodnění totožné s odůvodněním přiloženým k dopisům Rady ze dne 25. února, 29. dubna a 15. července 2008.

21 Nařízením (ES) č. 501/2009 ze dne 15. června 2009, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a kterým se zrušuje rozhodnutí 2009/62 (Úř. věst. L 151, s. 14), přijala Rada nový aktualizovaný seznam osob, skupin a subjektů, na které se použije nařízení č. 2580/2001. Jména žalobce a NPA jsou na tomto seznamu znovu uvedena, a to ve znění totožném se zněním použitým v příloze rozhodnutí 2009/62.

22 Nařízení č. 501/2009 bylo žalobci oznámeno dopisem Rady ze dne 16. června 2009. K tomuto dopisu bylo přiloženo odůvodnění totožné s odůvodněním přiloženým k dopisu Rady ze dne 27. ledna 2009.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

23 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 10. září 2007 podal žalobce projednávanou žalobu. Jejím původním předmětem byl jednak návrh na částečné zrušení rozhodnutí 2007/445 podle článku 230 ES, a jednak návrh na náhradu škody podle článků 235 ES a 288 ES.

24 Samostatným podáním došlým kanceláři Soudu téhož dne žalobce podal návrh na rozhodnutí ve zrychleném řízení v souladu s článkem 76a jednacího řádu Soudu. Rada předložila své vyjádření k tomuto návrhu dne 28. září 2007.

25 Před rozhodnutím o uvedeném návrhu Soud (sedmý senát) v souladu s článkem 64 svého jednacího řádu rozhodl dne 11. října 2007 předvolat účastníky řízení k neformální schůzce za přítomnosti soudce zpravodaje. Tato schůzka se uskutečnila dne 8. listopadu 2007.

26 Dne 13. listopadu 2007 Soud (sedmý senát) rozhodl o projednání věci ve zrychleném řízení, pokud jde o žalobu na neplatnost podle článku 230 ES, za podmínky, že žalobce předloží ve lhůtě sedmi dnů zkrácenou verzi své žaloby, jakož i seznam příloh, které jediné musí být zohledněny v souladu s návrhem sepsaným žalobcem pro neformální schůzku a v souladu s požadavky praktických pokynů pro účastníky řízení (Úř. věst. 2007, L 232, s. 7). Žalobce tuto podmínku splnil.

27 Na návrh účastníků řízení předseda sedmého senátu Soudu usnesením ze dne 13. listopadu 2007 přerušil řízení, pokud jde o žalobu na náhradu škody podle článků 235 ES a 288 ES, do doby, než bude vyhlášen rozsudek v řízení o žalobě na neplatnost podle článku 230 ES.

28 Ve zkrácené verzi své žaloby došlé kanceláři Soudu dne 19. listopadu 2007 žalobce navrhuje, aby Soud:

– zrušil rozhodnutí 2007/445, a konkrétněji body 1.33 a 2.7 jeho přílohy v rozsahu, ve kterém se tato ustanovení dotýkají žalobce;

– uložil Radě náhradu nákladů řízení.

29 V žalobní odpovědi došlé kanceláři Soudu dne 5. prosince 2007 Rada navrhuje, aby Soud:

– zamítl žalobu;

– uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

30 Podáním došlým kanceláři Soudu dne 24. ledna 2008 žalobce žádal o možnost upravit svá návrhová žádání, žalobní důvody a argumenty tak, aby se týkaly rozhodnutí 2007/868. V tomto podání navrhuje, aby Soud:

– prohlásil tuto úpravu za přípustnou a považoval žalobu na neplatnost za směřující proti rozhodnutí 2007/868;

– částečně zrušil rozhodnutí 2007/868, a konkrétněji body 1.33 a 2.7 jeho přílohy v rozsahu, ve kterém se tato ustanovení týkají žalobce;

– uložil Radě náhradu nákladů řízení.

31 Ve svém vyjádření došlém kanceláři Soudu dne 15. února 2008 souhlasila Rada s touto žádostí o úpravu.

32 Usneseními ze dne 12. února a 22. dubna 2008 povolil předseda sedmého senátu Soudu po vyslechnutí účastníků řízení vstup Spojeného království Velké Británie a Severního Irska, Nizozemského království a Komise Evropských společenství do řízení jako vedlejších účastníků na podporu návrhových žádání Rady.

33 Dopisem ze dne 7. května 2008 předložila Rada kanceláři Soudu kopii rozhodnutí 2008/343, dopisu, kterým toto rozhodnutí oznámila žalobci, a nového odůvodnění přiloženého k tomuto dopisu. Tyto dokumenty byly vloženy do spisu.

34 V odpověď žalobce předložil podáním došlým kanceláři Soudu dne 11. června 2008 své vyjádření.

35 Podáním došlým kanceláři Soudu dne 8. července 2008 žalobce žádal o možnost upravit svá návrhová žádání, žalobní důvody a argumenty tak, aby se týkaly rozhodnutí 2008/343. V tomto podání navrhuje, aby Soud:

– prohlásil tuto úpravu za přípustnou a považoval žalobu na neplatnost za směřující proti rozhodnutí 2008/343;

– částečně zrušil rozhodnutí 2008/343, a konkrétněji článek 1 tohoto rozhodnutí, jakož i jeho článek 2 v části, ve které zmiňuje jeho jméno;

– částečně zrušil rozhodnutí 2007/868, a konkrétněji body 1.33 a 2.7 jeho přílohy v rozsahu, ve kterém se tato ustanovení týkají žalobce;

– částečně zrušil rozhodnutí 2007/445 v souladu s jeho předchozími návrhovými žádáními;

– uložil Radě náhradu nákladů řízení.

36 Ve svém vyjádření došlém kanceláři Soudu dne 29. července 2008 souhlasila Rada s touto žádostí o úpravu a odpověděla na argumenty obsažené v uvedeném podání.

37 Podáním došlým kanceláři Soudu dne 15. září 2008 žalobce žádal o možnost upravit svá návrhová žádání, žalobní důvody a argumenty tak, aby se týkaly rozhodnutí 2008/583. V tomto podání navrhuje, aby Soud:

– prohlásil tuto úpravu za přípustnou a považoval žalobu na neplatnost za směřující proti rozhodnutí 2008/583;

– částečně zrušil rozhodnutí 2008/583, a konkrétněji body 1.26 a 2.7 jeho přílohy v rozsahu, ve kterém se tato ustanovení týkají žalobce;

– částečně zrušil rozhodnutí 2007/445, 2007/868 a 2008/343 v souladu s jeho předchozími návrhovými žádáními;

– uložil Radě náhradu nákladů řízení.

38 Ve svém vyjádření došlém soudní kanceláři dne 10. října 2008 souhlasila Rada s touto žádostí o úpravu.

39 Podáním došlým kanceláři Soudu dne 26. února 2009 žádal žalobce o možnost upravit svá návrhová žádání, žalobní důvody a argumenty tak, aby se týkaly rozhodnutí 2009/62. V tomto podání navrhuje, aby Soud:

– prohlásil tuto úpravu za přípustnou a považoval žalobu na neplatnost za směřující proti rozhodnutí 2009/62;

– částečně zrušil rozhodnutí 2009/62, a konkrétněji body 1.26 a 2.7 jeho přílohy v rozsahu, ve kterém se tato ustanovení týkají žalobce;

– částečně zrušil rozhodnutí 2007/445, 2007/868, 2008/343 a 2008/583 v souladu s jeho předchozími návrhovými žádáními;

– uložil Radě náhradu nákladů řízení.

40 Ve svém vyjádření došlém soudní kanceláři dne 18. března 2009 souhlasila Rada s touto žádostí o úpravu.

41 Na základě zprávy soudce zpravodaje Soud (sedmý senát) rozhodl zahájit ústní část řízení.

42 Řeči účastníků řízení, s výjimkou Spojeného království, které se omluvilo, a jejich odpovědi na otázky položené Soudem byly vyslechnuty na jednání konaném dne 30. dubna 2009.

43 Na jednání vyzval Soud žalobce, aby předložil ve lhůtě sedmi dnů dokument, který byl již vložen do spisu ve věci T-47/03 a znovu uplatněn jeho právním poradcem v průběhu jeho řeči v projednávané věci, a sice prohlášení učiněné tehdejším ministrem zahraničních věcí J. De Hoop Schefferem dne 8. října 2002 v odpověď na parlamentní otázku položenou ohledně činností CPP, NPA a žalobce v Nizozemsku.

44 Jelikož žalobce této žádosti vyhověl, Soud vyzval ostatní účastníky řízení, aby předložili svá vyjádření k uvedenému dokumentu ve lhůtě sedmi dnů, po jejímž uplynutí byla ústní část řízení skončena.

45 Podáním došlým soudní kanceláři dne 28. června 2009 žádal žalobce Soud o znovuotevření ústní části řízení za účelem přijetí organizačního procesního opatření, které by mu umožnilo upravit jeho návrhová žádání, žalobní důvody a argumenty ve světle přijetí nařízení č. 501/2009. V tomto podání navrhuje, aby Soud:

– prohlásil tuto úpravu za přípustnou a považoval žalobu na neplatnost za směřující proti nařízení č. 501/2009;

– částečně zrušil nařízení č. 501/2009, a konkrétněji body 1.24 a 2.7 jeho přílohy v rozsahu, ve kterém se tato ustanovení týkají žalobce;

– částečně zrušil rozhodnutí 2007/445, 2007/868, 2008/343, 2008/583 a 2009/62 v souladu s jeho předchozími návrhovými žádáními;

– uložil Radě náhradu nákladů řízení.

46 Usnesením ze dne 8. července 2009 rozhodl Soud (sedmý senát) nařídit znovuotevření ústní části řízení v souladu s článkem 62 jednacího řádu. Dopisem soudní kanceláře ze dne 10. července 2009 byli ostatní účastníci řízení vyzváni, aby zaujali stanovisko k žádosti o přijetí organizačních procesních opatření, obsažené v dokumentu uvedeném v bodě 45. Po vyslechnutí účastníků řízení Soud rozhodl, že o této žádosti bude rozhodnuto později a ústní část řízení byla skončena rozhodnutím ze dne 7. srpna 2009.

K procesním důsledkům zrušení původně napadeného aktu a jeho nahrazení jinými akty v průběhu řízení

47 Jak vyplývá z předcházejícího popisu, rozhodnutí 2007/445 bylo po podání žaloby zrušeno a nahrazeno nejprve rozhodnutím 2007/868 a dále rozhodnutím 2008/343, rozhodnutím 2008/583, rozhodnutím 2009/62 a nakonec nařízením č. 501/2009. Žalobce žádal postupně o možnost upravit svá původní návrhová žádání tak, aby jeho žaloba směřovala ke zrušení těchto čtyř rozhodnutí a tohoto nařízení v rozsahu, ve kterém se ho tyto akty týkají. Krom toho zachoval svá návrhová žádání směřující ke zrušení předchozích zrušených aktů, přičemž v tomto ohledu tvrdil, s odkazem na

rozsudek Soudu ze dne 3. dubna 2008, PKK v. Rada (T-229/02, Sb. rozh. s. II-539, bod 49 a citovaná judikatura), že má i nadále zájem na zrušení všech aktů, kterými byl zařazen na sporný seznam nebo na něm ponechán, nehledě na jejich zrušení.

48 V souladu s ustálenou judikaturou v oblasti žalob směřujících proti postupným opatřením směřujícím ke zmrazení finančních prostředků přijatým na základě nařízení č. 2580/2001 (viz rozsudek Soudu ze dne 23. října 2008, People's Mojahedin Organization of Iran v. Rada, T-256/07, Sb. rozh. s. II-3019, dále jen „rozsudek PMOI I", body 45 až 48 a citovaná judikatura), je třeba těmto žádostem vyhovět.

49 V projednávaném případě je tedy třeba mít za to, že žaloba ke dni ukončení znovuotevřené ústní části řízení, směřuje ke zrušení rozhodnutí 2007/445, 2007/868, 2008/343, 2008/583 a 2009/62, jakož i nařízení č. 501/2009 v rozsahu, v němž se žalobce tyto akty týkají, a umožnit účastníkům řízení přeformulovat jejich návrhová žádání, žalobní důvody a argumenty ve světle těchto nových skutečností, což pro ně znamená právo předložit doplňující návrhová žádání, důvody a argumenty (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 12. prosince 2006, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran v. Rada, T-228/02, Sb. rozh. s. II-4665, dále jen „rozsudek OMPI", bod 30).

50 Jelikož důvody uplatňované Radou pro odůvodnění rozhodnutí 2008/343, 2008/583 a 2009/62, jakož i nařízení č. 501/2009 byly v porovnání s důvody uplatňovanými k odůvodnění rozhodnutí 2007/445 a 2007/868 doplněny a jelikož žalobce v důsledku toho změnil argumenty rozvinuté na podporu svých návrhových žádání směřujících ke zrušení těchto rozhodnutí, budou tato návrhová žádání předmětem zvláštního přezkumu v další části tohoto rozsudku.

K návrhovým žádáním směřujícím ke zrušení rozhodnutí 2007/445 a 2007/868

51 V rámci tohoto zrychleného řízení žalobce na podporu svých návrhových žádání na zrušení rozhodnutí 2007/445 v podstatě uplatňuje čtyři žalobní důvody. První vychází z porušení povinnosti uvést odůvodnění a zjevně nesprávného posouzení. Druhý vychází z porušení čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931. Třetí vychází z porušení zásady proporcionality. Čtvrtý vychází z porušení obecných zásad práva Společenství a základních práv.

52 Žalobce se krom toho domnívá, že tyto žalobní důvody a argumenty, které jsou jejich základem, odůvodňují *mutatis mutandis* rovněž zrušení rozhodnutí 2007/868.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění a ze zjevně nesprávného posouzení

Argumenty účastníků řízení

53 Žalobce tvrdí, že odůvodnění přiložené k dopisům Rady ze dne 23. dubna a 29. června 2007 nesplňuje požadavek odůvodnění tak, jak je uveden v článku 253 ES a upřesněn judikaturou.

54 Rada zaprvé neodpověděla na podrobné vyjádření předané žalobcem dne 22. května 2007, a dokonce ho ani nezmínila, což značí, že toto vyjádření nebylo zohledněno.

55 Zadruhé, odůvodnění přiložené k oznámení je zjevně nesprávné, takže nemůže být považováno za právně přiměřené. Jednak odůvodnění vychází z řady neprokázaných a nepřesných skutkových tvrzení (viz v tomto ohledu bod 73 níže). Rada dále nesprávně vyložila rozsudek Raad van State z roku 1995 a rozhodnutí rechtbank (viz v tomto ohledu body 75 až 78 níže). A konečně, žádné ze čtyř rozhodnutí vnitrostátních orgánů uplatňovaných Radou k odůvodnění přijetí rozhodnutí 2007/445 nesplňuje kritéria čl. odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931 (viz v tomto ohledu body 74, 79 a 80 níže).

56 Zatřetí, odůvodnění přiložené k oznámení není „zvláštní a konkrétní" ve smyslu rozsudku Sison (body 198 a 217). Jednak se Rada omezila na uvedení obecných úvah. Dále Rada nevysvětlila, proč je zmrazení finančních prostředků žalobce odůvodněné i deset let po rozhodnutí rechtbank a dvanáct let po rozsudku Raad van State z roku 1995, přičemž oba tyto akty se samy týkají skutečností ještě starších. A konečně, Rada nevysvětlila, v čem by mohlo zmrazení finančních prostředků žalobce konkrétním způsobem přispět k boji proti terorismu. Nepředkládá žádný důkaz směřující k rozumnému prokázání toho, že by žalobce mohl využívat v budoucnu své finanční prostředky k páchání teroristických činů nebo k jejich napomáhání.

57 Rada, která odkazuje rovněž na své argumenty v odpověď na druhý žalobní důvod (body 82 až 85 níže), se domnívá, že dodržela požadavek odůvodnění rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků tak, jak je upřesněn rozsudkem Sison, jelikož poskytla žalobci přesné informace ukazující, že vůči němu byla přijata vhodná opatření příslušnými vnitrostátními orgány, ve smyslu čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931. Odůvodnění přiložené k oznámení rovněž upřesňuje, že Rada je přesvědčena, že důvody vedoucí k zahrnutí žalobce na sporný seznam jsou stále platné.

58 Rada v tomto ohledu tvrdí, že otázka, zda mají být omezující opatření namířená proti teroristovi nebo teroristické organizaci ponechána v platnosti, je politické povahy, o které může rozhodnout pouze zákonodárce. Musí zohlednit veškeré relevantní poznatky a zejména minulou účast dotyčné osoby na teroristických činech a budoucí

úmysly, které jsou jí přisuzovány. Musí rovněž zohlednit povahu rozhodnutí přijatých příslušnými vnitrostátními orgány. Tyto všechny poznatky souvisejí s bezpečností jednotlivců, jakož i s ochranou veřejného pořádku, což jsou oblasti, ve kterých je Rada nadána širokou posuzovací pravomocí.

Závěry Soudu

59 Předmět záruky týkající se povinnosti uvést odůvodnění v souvislosti s přijetím rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků na základě čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001, jakož i omezení této záruky, která mohou být legitimně uložena dotyčným osobám v této souvislosti, byly definovány Soudem v jeho rozsudcích OMPI (body 138 až 151) a Sison (body 185 až 198).

60 Z bodů 143 až 146 a 151 rozsudku OMPI zejména vyplývá, že jak odůvodnění původního rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků, tak následná rozhodnutí se musejí týkat nejen zákonných podmínek použití nařízení č. 2580/2001, zejména existence vnitrostátního rozhodnutí přijatého příslušným orgánem, ale rovněž specifických a konkrétních důvodů, na základě kterých se Rada při výkonu své diskreční posuzovací pravomoci domnívá, že dotyčná osoba musí být předmětem opatření směřujícího ke zmrazení finančních prostředků (viz rovněž rozsudek PMOI I, bod 81).

61 Krom toho jak z bodu 145 téhož rozsudku, tak z čl. 1 odst. 6 společného postoje 2001/931, na který odkazuje rovněž čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001, vyplývá, že musí-li následným rozhodnutím o zmrazení finančních prostředků předcházet „prověření“ situace dotyčné osoby, je to za účelem ubezpečení se, že „trvají důvody“ pro její ponechání na sporném seznamu, případně na základě nových informací nebo důkazů (viz rovněž rozsudek PMOI I, bod 82).

62 V tomto ohledu Soud nicméně upřesnil, že pokud odůvodnění následného rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků je v podstatě stejné jako odůvodnění již uplatněné při příležitosti předcházejícího rozhodnutí, může za tímto účelem postačovat pouhé prohlášení, zejména jestliže dotčená osoba je skupinou nebo subjektem (viz rozsudek PMOI I, bod 82 a citovaná judikatura).

63 V projednávaném případě Soud konstatuje, že Rada v souvislosti s přijetím napadených rozhodnutí jednala řádně v souladu se zásadami takto uvedenými v rozsudcích OMPI, Sison a PMOI I.

64 V odůvodnění přiloženém k jejím dopisům ze dne 23. dubna, 29. června 2007 a 21. ledna 2008, zaslaným žalobci, totiž Rada zmínila vazby, které podle ní existují mezi žalobcem, CPP a NPA, a odkázala na řadu činů, údajně spáchaných žalobcem nebo NPA, u nichž má za to, že spadají pod ustanovení čl. 1 odst. 3 bodu iii) písm. i) a j) společného postoje 2001/931 a že byly spáchány s cíli uvedenými v jeho čl. 1 odst. 3 písm. iii). V následujících odstavcích svého odůvodnění Rada rovněž odkazovala na rozsudek Raad van State z roku 1995, rozhodnutí rechtbank, ministerskou vyhlášku ministrů zahraničních věcí a financí Nizozemska DJZ/BR/749-02 ze dne 13. srpna 2002 (dále jen „Sanctieregeling“) a rozhodnutí vlády Spojených států označující žalobce jako „Specially Designated Global Terrorist“ podle nařízení prezidenta republiky (Executive Order) č. 13224, podepsaného prezidentem George W. Bushem dne 23. září 2001 (dále jen „americké rozhodnutí“), o němž uvedla, že podle amerického práva podléhá opravnému prostředku. Rada z toho vyvodila, že ve vztahu k žalobci byla přijata rozhodnutí ve smyslu čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931. Dále prohlásila, že je přesvědčena, že důvody, pro které byl žalobce zařazen na sporný seznam, přetrvávají, a oznámila mu své rozhodnutí o tom, že na něho bude i nadále uplatňovat opatření stanovená v čl. 2 odst. 1 a 2 nařízení č. 2580/2001.

65 Navíc je třeba připustit, že široká posuzovací pravomoc, kterou Rada disponuje, pokud jde o skutečnosti, které mají být zohledněny za účelem přijetí nebo zachování opatření směřujícího ke zmrazení finančních prostředků (rozsudek OMPI, bod 159), se vztahuje na hodnocení hrozby, kterou může i nadále představovat osoba nebo subjekt, které

v minulosti spáchaly teroristické činy, bez ohledu na přerušení této teroristické činnosti po více či méně dlouhou dobu (rozsudek PMOI I, bod 112).

66 Za těchto podmínek a s ohledem na judikaturu uvedenou v bodě 62 nelze po Radě požadovat, aby uvedla konkrétněji, jakým způsobem zmrazení finančních prostředků žalobce konkrétním způsobem přispívá k boji proti terorismu, nebo aby předložila důkazy směřující k prokázání toho, že by dotyčný mohl využívat v budoucnu své finanční prostředky k páchání teroristických činů nebo k jejich napomáhání, na rozdíl od toho, co dotyčný tvrdí.

67 Jestliže žalobce Radě vytýká, že vycházela ze zjevně nesprávného odůvodnění, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury je povinnost uvést odůvodnění podstatnou formální náležitostí, která musí být odlišena od otázky opodstatněnosti odůvodnění, která spadá pod legalitu sporného aktu ve věci samé (rozsudek Soudního dvora ze dne 15. prosince 2005, Itálie v. Komise, C-66/02, Sb. rozh. s. I-10901, bod 26; rozsudky Soudu ze dne 5. prosince 2006, Westfalen Gassen Nederland v. Komise, T-303/02, Sb. rozh. s. II-4567, bod 72, a PMOI I, bod 85). Zpochybnění opodstatněnosti tohoto odůvodnění tak nemůže být přezkoumáno ve fázi přezkumu dodržení podmínky stanovené v článku 253 ES (výše uvedený rozsudek Itálie v. Komise, bod 55).

68 Tato výtka tudíž musí být v rámci tohoto žalobního důvodu zamítnuta jako irelevantní. Bude k ní nicméně přihlédnuto v rámci přezkumu žalobního důvodu vycházejícího z porušení čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931, v rámci kterého by mohla být relevantní (viz bod 87).

69 Jestliže žalobce Radě vytýká, že neodpověděla na jeho písemné vyjádření, je třeba připomenout, že i když je podle článku 253 ES Rada povinna uvést skutkové okolnosti, na nichž závisí odůvodnění aktů, které přijímá, a právní úvahy, které ji vedly k jejich

přijetí, toto ustanovení nevyžaduje, aby Rada diskutovala všechny skutkové a právní otázky, které dotyčné osoby vznesly v průběhu správního řízení (viz rozsudek PMOI I, bod 101 a citovaná judikatura).

70 Tato výtka tudíž musí být rovněž zamítnuta jako irelevantní v rámci tohoto žalobního důvodu. Mohla by být nicméně relevantní v rámci přezkumu žalobního důvodu vycházejícího z porušení práva na obhajobu.

71 Z výše uvedeného plyne, že tvrzené porušení povinnosti uvést odůvodnění není v projednávaném případě prokázáno, takže první žalobní důvod musí být zamítnut jako neopodstatněný.

Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931

Argumenty účastníků řízení

72 Žalobce tvrdí, že zákonné podmínky uvedené v 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a v čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931 nejsou v projednávaném případě splněny.

73 Zaprvé, skutková tvrzení předložená Radou jsou chybná a neopodstatněná. Proto nepředstavují „přesné informace nebo poznatky ze spisu“ ve smyslu použitelných ustanovení. Rada jednak nesprávně a bez důkazů tvrdí, že žalobce je Armando Liwanag. Dále Rada nesprávně a bez důkazů tvrdí, že žalobce je vůdcem nebo hlavou „Komunistické strany Filipín, včetně New People's Army (NPA)“. Dále Rada nesprávně a bez důkazů žalobce představuje jako „obhájce použití násilí“, a to navzdory jeho roli

v mírovém procesu na Filipínách. A konečně, Rada nesprávně a bez důkazů tvrdí, že žalobce dal NPA pokyny k údajným teroristickým útokům na Filipínách.

74 Zadruhé, Raad van State v roce 1995 ani rechtbank v roce 1997 nebyly příslušné k zahájení šetření nebo stíhání ve spojení s teroristickým činem. V tomto smyslu, přestože jsou Raad van State a rechtbank soudními orgány, nemohou být považovány za „příslušné orgány" ve smyslu použitelných ustanovení.

75 Krom toho provedla Rada výklad rozsudku Raad van State z roku 1995 a rozhodnutí rechtbank zcela chybným způsobem.

76 Rechtbank jednak „nepotvrdil" rozsudek Raad van State z roku 1995, jelikož otázka, která mu byla předložena, byla zcela odlišná od otázky předložené Raad van State. Na straně jedné totiž Raad van State měla rozhodnout o tom, zda může nizozemský ministr spravedlnosti uplatnit na žalobce ustanovení čl. 1 odst. F Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků ze dne 28. července 1951, ve znění Newyorského protokolu ze dne 31. ledna 1967 (dále jen „Ženevská úmluva") k tomu, aby mu odmítl přiznat postavení uprchlíka. Raad van State na tuto otázku odpověděla záporně a přiznala žalobci postavení uprchlíka podle čl. 1 odst. A uvedené úmluvy. Na druhé straně měl rechtbank rozhodnout o otázce, zda může nizozemský ministr spravedlnosti z důvodů obecného zájmu legálně odmítnout poskytnout žalobci povolení k pobytu v Nizozemsku, přestože byl uznán za uprchlíka. Jediným bodem, ve kterém rechtbank „potvrdil" rozsudek Raad van State z roku 1995, se týká nepoužitelnosti čl. 1 odst. F Ženevské úmluvy na žalobce.

77 Nizozemské soudy dále nedošly k závěru ani skutkovému zjištění, že žalobce je „odpovědný za některé teroristické útoky na Filipínách", přičemž tato otázka jim ostatně nebyla nikdy předložena. Rechtbank měl rozhodnout o tom, zda může ministr

spravedlnosti odmítnout poskytnout žalobci povolení k pobytu „z vážných důvodů vycházejících z obecného zájmu“, a konkrétněji s ohledem na „základní zájmy nizozemského státu, a sice integritu a věrohodnost Nizozemska jako svrchovaného státu, zejména co se týče jeho odpovědnosti ve vztahu k ostatním státům“. Je zjevné, že koncept „obecného zájmu“ není shodný s konceptem, kterého se týká výraz „páchání teroristických činů nebo jejich napomáhání“. Stejně tak měla Raad van State rozhodnout o použitelnosti čl. 1 odst. F Ženevské úmluvy. Při této příležitosti měla Raad van State za to, že důkazy předložené nizozemskými bezpečnostními službami „neposkytují […] dostatečný skutkový základ k odůvodnění závěru, podle kterého [žalobce] řídil [teroristické operace NPA na Filipínách] a je za ně odpovědný v takové míře, aby bylo možné mít za to, že existují vážné důvody k domněnce, že se [žalobce] skutečně dopustil závažných trestných činů uvedených [v čl. 1 odst. F Ženevské úmluvy]“.

78 A konečně, nizozemské soudy nedošly k závěru, že žalobce „udržuje styky s teroristickými organizacemi po celém světě“. Ve svém rozhodnutí se rechtbank omezil na příležitostně uvedený odkaz na „údaje o osobních stycích mezi žalobcem a představiteli teroristických organizací“. Žalobce popírá, že by měl takové styky, a zdůrazňuje, že neměl přístup k dokumentům nizozemských bezpečnostních služeb, ze kterých tato úvaha rechtbank vychází, což podle něj představuje porušení článku 6 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách (EÚLP), podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950. Žalobce každopádně tvrdí, že pouhé styky se členy organizace považované nizozemskými orgány za teroristickou samy o sobě nepředstavují akt účasti na teroristických činech nebo jejich napomáhání ve smyslu čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931.

79 Zatřetí, co se týče jednak Sanctieregeling (viz rozsudek Sison, bod 80), a jednak amerického rozhodnutí (viz rozsudek Sison, bod 79), žalobce uvádí, že se jedná o rozhodnutí přijatá správními orgány, a nikoliv o rozhodnutí přijatá soudními či obdobnými orgány. Tato rozhodnutí proto nemohou být považována za rozhodnutí přijatá „příslušným orgánem“ ve smyslu použitelných ustanovení.

80 Pokud jde o Radou uplatňovanou okolnost, že americké rozhodnutí „podléhá podle amerického práva opravnému prostředku“, žalobce tvrdí, že ta z něho přesto nedělá rozhodnutí soudního orgánu. A dodává, že jestliže dosud nepodal proti tomuto rozhodnutí opravný prostředek, je to právě z důvodu, že v důsledku zmrazení svých finančních prostředků uloženého rozhodnutím 2007/445 na to nemá finanční zdroje, a nikoliv z důvodu souhlasu s ním.

81 Rada tvrdí, že zákonné podmínky uvedené v 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a v čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931 jsou v projednávaném případě splněny.

82 Zaprvé tvrdí, že jednak jsou veškerá skutková tvrzení uvedená v odůvodněních přiložených k oznámením správná, a jednak rozsudek Raad van State z roku 1995 a rozhodnutí rechtbank vyložila správně. Podle ní je způsob, jakým žalobce prezentuje uvedené skutečnosti, rozsudek a rozhodnutí, chybný a klamný.

83 V tomto ohledu Rada odkazuje na popis správních a soudních řízení týkajících se žalobce v Nizozemsku, jakož i na shrnutí rozsudku Raad van State z roku 1995 a rozhodnutí rechtbank, obsažené v bodech 49, 50 a 56 až 70 rozsudku Sison. S ohledem na tyto poznatky považuje žalobce nesprávně za neprokázaná tvrzení Rady, podle kterých: je vůdcem CPP, včetně NPA; hlásal použití násilí; vedl nebo se pokoušel vést NPA, skupinu odpovědnou za určitý počet teroristických útoků na Filipínách; a udržoval styky s teroristickými organizacemi po celém světě. Žalobce rovněž klamně tvrdí, že byl Raad van State a rechtbank uznán za uprchlíka. Ve skutečnosti žalobce nikdy nezískal postavení uprchlíka ani povolení k pobytu v Nizozemsku, což rechtbank potvrdil.

84 Co se týče tvrzení žalobce, podle kterého se nemohl v řízení před rechtbank užitečně hájit, jelikož neměl přístup k určitým písemnostem ve spisu, považovaným za důvěrné

(viz bod 78), Rada odpovídá, že se tento argument jednak týká řízení před příslušným vnitrostátním soudem, a jednak žalobce v předmětné době souhlasil s tím, aby byly dotčené písemnosti ve spisu posouzeny předsedou rechtbank a tímto soudem zohledněny, aniž by byly žalobci předány, jak vyplývá z bodu 6 rozhodnutí rechtbank (viz rovněž rozsudek Sison, bod 62).

85 Rada zadruhé tvrdí, že Raad van State a rechtbank považovaly skutečnosti uvedené v odůvodnění přiloženém k oznámení a připomenuté v bodě 83 za prokázané. Tyto skutečnosti podle ní spadají do působnosti čl. 1 odst. 3 bodu iii) písm. i) (výhrůžka spáchání teroristických činů) a j) (vedení teroristické skupiny) společného postoje 2001/931. Rada má proto za to, že čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 byl na situaci žalobce uplatněn správně a že se v tomto ohledu nedopustila zjevně nesprávného posouzení, které jako jediné může být předmětem soudního přezkumu vykonávaného Soudem (rozsudek Sison, bod 206).

86 Rada zatřetí tvrdí, že co se týče rozhodnutí přijatých nizozemskými a americkými správními orgány vůči žalobci (viz bod 79), čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931 nevyžaduje, aby rozhodnutí příslušného vnitrostátního orgánu bylo nutně přijato soudním orgánem. Krom toho zdůrazňuje, že tato rozhodnutí mohou být předmětem přezkumu nizozemských a amerických soudů. Rada každopádně tvrdí, že napadená rozhodnutí založila nikoliv na dotčených rozhodnutích, ale na rozsudku Raad van State z roku 1995 a na rozhodnutí rechtbank.

Závěry Soudu

87 Nejprve je třeba přezkoumat část žalobního důvodu, podle které jsou skutková tvrzení obsažená v odůvodněních přiložených k dopisům Rady ze dne 23. dubna, 29. června

2007 a 21. ledna 2008 chybná a neopodstatněná. Tato část žalobního důvodu je v podstatě totožná s částí rozvinutou v rámci prvního žalobního důvodu, podle které je odůvodnění přiložené k oznámením zjevně nesprávné (viz bod 55).

88 Je nicméně nutno konstatovat, že dotčená tvrzení, s výjimkou tvrzení, podle kterého je žalobce Armando Liwanag, které je nicméně v projednávaném případě zcela irelevantní, jsou řádně podpořena písemnostmi ve spisu předloženými Soudu, a konkrétněji svrchovanými skutkovými zjištěními Raad van State, převzatými rechtbank, na která se vztahuje překážka věci rozhodnuté. V tomto ohledu postačuje odkázat na body 46 až 70 rozsudku Sison, uvedené rovněž níže v bodě 106.

89 Za těchto podmínek je třeba zamítnout jako neopodstatněné části žalobního důvodu vycházející z nesprávného, případně zjevně nesprávného, posouzení skutečností.

90 Zadruhé je třeba společně přezkoumat části žalobního důvodu, podle kterých rozsudek Raad van State z roku 1995, rozhodnutí rechtbank, Sanctieregeling ani americké rozhodnutí nepředstavují rozhodnutí příslušných orgánů ve smyslu čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931.

91 V tomto ohledu Soud připomíná, že ve svých rozsudcích OMPI a PMOI I a rozsudku ze dne 4. prosince 2008, People's Mojahedin Organization of Iran v. Rada (T-284/08, Sb. rozh. s. II-3487, dále jen „rozsudek PMOI II"), uvedl: a) podmínky provedení čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931 a čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001; b) důkazní břemeno, které v tomto kontextu nese Rada; c) rozsah soudního přezkumu v této oblasti.

92 Jak Soud uvedl v bodech 115 a 116 rozsudku OMPI, v bodě 130 rozsudku PMOI I a v bodě 50 rozsudku PMOI II, skutkové a právní okolnosti, které mohou podmínit použití opatření směřujícího ke zmrazení finančních prostředků na určitou osobu, skupinu nebo subjekt, jsou určeny čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001. Podle tohoto ustanovení Rada jednomyslně vypracuje, přezkoumává a mění seznam osob, skupin a subjektů, na které se vztahuje uvedené nařízení, v souladu s čl. 1 odst. 4 až 6 společného postoje 2001/931. Dotčený seznam tedy musí být vypracován v souladu s ustanoveními čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931 na základě přesných informací nebo materiálů v příslušném spisu, ze kterých vyplývá, že příslušný orgán přijal na základě závažných a věrohodných důkazů nebo stop rozhodnutí ve vztahu k dotyčným osobám, skupinám a subjektům, které se týká zahájení vyšetřování nebo trestního stíhání za teroristický čin, pokus o spáchání teroristického činu, účast na něm nebo napomáhání k jeho spáchání nebo odsouzení za takové činy. „Příslušným orgánem“ se rozumí soudní orgán, nebo – pokud soudní orgány nemají pravomoc v dané oblasti – rovnocenný příslušný orgán v této oblasti. Krom toho se musí jména osob a subjektů uvedených na seznamu pravidelně, nejméně však jednou za šest měsíců, prověřovat s cílem zjistit, zda trvají důvody pro jejich uvedení na seznamu, v souladu s ustanoveními čl. 1 odst. 6 společného postoje 2001/931.

93 V bodě 117 rozsudku OMPI, bodě 131 rozsudku PMOI I a bodě 51 rozsudku PMOI II Soud z těchto ustanovení vyvodil, že řízení, které může vést k opatření o zmrazení finančních prostředků podle relevantní právní úpravy probíhá na dvou úrovních, na úrovni vnitrostátní a na úrovni Společenství. V první fázi musí příslušný vnitrostátní orgán, v zásadě soudní, ve vztahu k dotyčné osobě přijmout rozhodnutí odpovídající definici v čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931. Jedná-li se o rozhodnutí o zahájení vyšetřování nebo trestního stíhání, musí být založeno na závažných a věrohodných důkazech nebo stopách. V druhé fázi musí Rada jednomyslně rozhodnout o zahrnutí dotyčné osoby na sporný seznam na základě přesných informací nebo materiálů ve spisu, ze kterých vyplývá, že takové rozhodnutí bylo přijato. Poté musí Rada pravidelně, nejméně však jednou za šest měsíců, zjišťovat, zda trvají důvody pro ponechání dotyčné osoby na sporném seznamu. V tomto ohledu je ověření existence rozhodnutí vnitrostátního orgánu odpovídajícího uvedené definici základní předchozí podmínkou pro přijetí původního rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků Radou, zatímco ověření důsledků tohoto rozhodnutí, k nimž došlo na vnitrostátní úrovni, je nevyhnutelným v souvislosti s přijetím následného rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků.

94 V bodě 123 rozsudku OMPI, bodě 132 rozsudku PMOI I a bodě 52 rozsudku PMOI II Soud krom toho připomněl, že na základě článku 10 ES se vztahy mezi členskými státy a orgány Společenství řídí vzájemnou povinností loajální spolupráce (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 16. října 2003, Irsko v. Komise, C-339/00, Recueil, s. I-11757, body 71 a 72 a citovaná judikatura). Tato zásada se použije obecně a uplatní se zejména v rámci policejní a soudní spolupráce v trestních věcech [oblast běžně nazývaná jako „spravedlnost a vnitřní věci" (SVV)] upravené hlavou VI Smlouvy o EU, která je ostatně zcela založena na spolupráci mezi členskými státy a orgány (rozsudek Soudního dvora ze dne 16. června 2005, Pupino, C-105/03, Sb. rozh. s. I-5285, bod 42).

95 V bodě 124 rozsudku OMPI, bodě 133 rozsudku PMOI I a bodě 53 rozsudku PMOI II se Soud domníval, že v případě použití čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931 a čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001, tedy ustanovení, která zavádějí specifickou formu spolupráce mezi Radou a členskými státy v rámci společného boje proti terorismu, má tato zásada pro Radu za následek povinnost ponechat řešení v co nejvyšší možné míře na posouzení příslušného vnitrostátního orgánu, přinejmenším jedná-li se o soudní orgán, zejména co se týče existence „závažných a věrohodných důkazů nebo stop", na nichž je rozhodnutí tohoto orgánu založeno.

96 Jak bylo rozhodnuto v bodě 134 rozsudku PMOI I a bodě 54 rozsudku PMOI II, z výše uvedeného vyplývá, že i když důkazní břemeno ohledně skutečnosti, že zmrazení finančních prostředků osoby, skupiny nebo subjektu je nebo zůstává legálně odůvodněné s ohledem na relevantní právní úpravu, přísluší Radě, má tento důkaz na úrovni řízení Společenství o zmrazení finančních prostředků relativně omezený předmět. V případě původního rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků se týká hlavně existence přesných informací nebo materiálů ze spisu, které prokazují, že ve vztahu k dotčené osobě bylo vnitrostátním orgánem přijato rozhodnutí odpovídající definici uvedené v čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931. Krom toho v případě následného rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků přijatého po prověření se důkazní břemeno týká hlavně otázky, zda s ohledem na všechny relevantní okolnosti projednávaného případu, a zejména s ohledem na důsledky uvedeného rozhodnutí příslušného vnitrostátního orgánu trvají důvody pro zmrazení finančních prostředků.

97 Pokud jde o přezkum prováděný Soudem, tento uznal v bodě 159 rozsudku OMPI, bodě 137 rozsudku PMOI I a bodě 55 rozsudku PMOI II, že Rada má širokou posuzovací pravomoc, pokud jde o skutečnosti, které mají být zohledněny za účelem přijetí hospodářských a finančních sankcí na základě článků 60 ES, 301 ES a 308 ES, v souladu se společným postojem přijatým v rámci společné zahraniční a bezpečnostní politiky. Tato posuzovací pravomoc se zejména týká úvah o účelnosti, na kterých jsou taková rozhodnutí založena.

98 Nicméně i když Soud přiznává Radě v dané oblasti posuzovací pravomoc, neznamená to, že se musí zdržet přezkumu výkladu příslušných údajů tímto orgánem (viz rozsudky PMOI I, bod 138, a PMOI II, bod 55). Soud Společenství totiž musí ověřit nejen věcnou správnost dovolávaných důkazních materiálů, jejich věrohodnost a soudržnost, ale musí rovněž přezkoumat, zda tyto skutečnosti představují veškeré rozhodné údaje, jež musí být při posuzování situace vzaty v úvahu, a zda lze o ně opřít vyvozené závěry. Nicméně v rámci tohoto přezkumu mu nepřísluší nahradit posouzení Rady ohledně účelnosti vlastním posouzením (viz obdobně rozsudek Soudního dvora ze dne 22. listopadu 2007, Španělsko v. Lenzing, C-525/04 P, Sb. rozh. s. I-9947, bod 57 a citovaná judikatura).

99 V projednávaném případě je třeba především v souladu s touto judikaturou ověřit, zda napadená rozhodnutí byla přijata na základě přesných informací nebo písemností ve spisu, které prokazují, že ve vztahu k žalobci bylo přijato rozhodnutí odpovídající definici uvedené v čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931.

100 V tomto ohledu odkazují odůvodnění přiložená k dopisům Rady ze dne 23. dubna, 29. června 2007 a 21. ledna 2008, zaslaným žalobci, na čtyři rozhodnutí, o nichž lze *a priori* tvrdit, že byla přijata příslušnými orgány ve smyslu čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931, a sice: rozsudek Raad van State z roku 1995, rozhodnutí rechtbank, Sanctieregeling a americké rozhodnutí.

101 Nicméně ve své žalobní odpovědi (bod 31) tvrdila Rada, že pro účely tohoto řízení, a přestože se domnívá, že by mohla oprávněně považovat Sanctieregeling a americké rozhodnutí rovněž za rozhodnutí příslušných orgánů ve smyslu tohoto ustanovení, na kterých mohla založit své vlastní rozhodnutí, uplatňuje jako taková rozhodnutí pouze rozsudek Raad van State z roku 1995 a rozhodnutí rechtbank.

102 Na jednání Rada a Nizozemské království tento bod v odpovědi na Soudem položenou otázku výslovně potvrdily a upřesnily, že rozsudek Raad van State z roku 1995 a rozhodnutí rechtbank skutečně představují jediná dvě rozhodnutí přijatá příslušnými orgány ve smyslu čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931, na kterých jsou napadená rozhodnutí založena. Rada doplnila, že Sanctieregeling a americké rozhodnutí byly v rámci výkonu její posuzovací pravomoci zohledněny pouze jako skutkové poznatky podporující konstatování učiněná v obou dotčených rozhodnutích, týkající se pokračujícího zapojení žalobce do činnosti CPP a NPA.

103 Tato vysvětlení, která jsou mimoto v souladu s vysvětleními podanými Radou a Nizozemskem již v rámci věci T-47/03 (viz rozsudek Sison, body 211 a 222), se rovnají „soudnímu přiznání“, ze kterého musí mít prospěch žalobce, jelikož nejsou zjevně neslučitelná se samotným zněním rozhodnutí napadených projednávanou žalobou.

104 Krom toho není prokázáno ani tvrzeno, že by napadená rozhodnutí byla bývala přijata na základě jiného rozhodnutí příslušného orgánu ve smyslu čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931. Zejména není tvrzeno, že by žalobce byl nebo byl býval předmětem jakéhokoliv rozhodnutí souvisejícího s šetřeními, stíháními nebo odsouzeními na Filipínách ve spojení s údajnými teroristickými činnostmi CPP a NPA.

105 V důsledku toho musí Soud s ohledem na výše připomenuté požadavky čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931 a čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 omezit svůj přezkum legality napadených rozhodnutí pouze na přezkum rozsudku Raad van State z roku 1995 a rozhodnutí rechtbank.

106 V tomto ohledu je třeba nejprve připomenout kontext, ve kterém byl vydán rozsudek Raad van State z roku 1995 a rozhodnutí rechtbank, jakož i přesný obsah a dosah tohoto rozsudku a rozhodnutí tak, jak byly Soudem vymezeny v bodech 46 až 70 rozsudku Sison:

„46 Ze spisu vyplývá, že žalobce, který je filipínským státním příslušníkem, má od roku 1987 bydliště v Nizozemsku. Poté, co mu filipínská vláda odebrala v září 1988 jeho cestovní pas, podal žádost, aby mu bylo přiznáno postavení uprchlíka a poskytnuto povolení k pobytu v Nizozemsku z humanitárních důvodů. Tato žádost byla zamítnuta rozhodnutím státního tajemníka pro spravedlnost (dále jen ‚státní tajemník') ze dne 13. července 1990 na základě čl. 1 odst. F Ženevské úmluvy […]

47 Jelikož byla žádost žalobce směřující k přezkumu tohoto rozhodnutí státním tajemníkem konkludentně zamítnuta, žalobce podal proti tomuto konkludentnímu rozhodnutí o zamítnutí žalobu k Raad van State (státní rada, Nizozemsko).

48 Rozsudkem ze dne 17. prosince 1992 (dále jen ‚rozsudek Raad van State z roku 1992') Raad van State uvedené konkludentní rozhodnutí o zamítnutí zrušila. Tento soud měl v podstatě za to, že státní tajemník právně dostatečným způsobem neuvedl, jaké údajné činy žalobce ho vedly k závěru, že se na žalobce uplatní čl. 1 odst. F Ženevské úmluvy. V tomto kontextu Raad van State zdůraznila, že dokumenty, které jí byly důvěrně předány státním tajemníkem, tento bod dostatečně neosvětlily. Vzhledem k tomu, že tento nedostatek jasnosti nelze s ohledem na důvěrnou povahu dotčených dokumentů zhojit kontradiktorním

výslechem účastníků řízení, Raad van State měla za to, že informace, které v nich jsou obsaženy, nemohou být vzhledem k jejich nejasnosti vykládány ve smyslu žalobci nepříznivém.

49 Rozhodnutím ze dne 26. března 1993 státní tajemník opětovně zamítl žádost žalobce směřující k přezkumu jeho rozhodnutí ze dne 13. července 1990. Toto rozhodnutí o zamítnutí bylo odůvodněno na základě čl. 1 odst. F, Ženevské úmluvy a, podpůrně, na základě čl. 15 druhého pododstavce Vreemdelingenwet (nizozemského cizineckého zákona), s přihlédnutím k naléhavým zájmům nizozemského státu, a sice integritě a věrohodnosti Nizozemska jako svrchovaného státu, zejména ve spojení s jeho odpovědností vůči ostatním státům.

50 Na základě žaloby žalobce Raad van State rozsudkem ze dne 21. února 1995 (dále jen ‚rozsudek Raad van State z roku 1995') uvedené rozhodnutí státního tajemníka ze dne 26. března 1993 zrušila.

51 V tomto rozsudku Raad van State konstatovala, že státní tajemník odůvodnil své rozhodnutí na základě následujících posuzovaných faktorů:

– dopis Binnenlandse Veiligheidsdienst (vnitřní bezpečnostní služba Nizozemska, dále jen ‚BVD') ze dne 3. března 1993, ze kterého vyplývalo jednak to, že žalobce je stávajícím předsedou a vůdcem Komunistické strany Filipín (dále jen ‚CPP'), a jednak ozbrojené křídlo CPP, NPA, je podřízeno ústřednímu výboru CPP, a tedy žalobci;

– zjištění BVD, podle kterých jednak žalobce ve skutečnosti vedl NPA a dále NPA, a tedy i dotyčný, byli odpovědní za četné teroristické útoky na Filipínách.

52 Raad van State uvedla následující příklady takových teroristických činů, uvedených státním tajemníkem v jeho rozhodnutí ze dne 26. března 1993:

– zabití 40 obyvatel (především bezbranných žen a dětí) vesnice Digos na ostrově Mindanao (Filipíny) dne 25. června 1989;

– zastřelení čtrnácti osob, z toho šesti dětí, ve vesnici Dipalog (Filipíny) v srpnu 1989;

– poprava čtyř obyvatel vesnice Del Monte (Filipíny) dne 16. října 1991.

53 Raad van State dále uvedla, že státní tajemník poukázal na čistky provedené v roce 1985 v řadách CPP a NPA, v průběhu kterých bylo podle odhadů bez okolků zavražděno 800 členů těchto organizací.

54 A konečně, Raad van State uvedla, že podle státního tajemníka BVD rovněž konstatovala, že CPP a NPA udržují styky s teroristickými organizacemi po celém světě a že byly zaznamenány rovněž osobní styky mezi žalobcem a představiteli těchto organizací.

55 Raad van State se tedy na základě zvláštního postupu seznámila s některými důvěrnými písemnostmi ve spisu státního tajemníka, jakož i s ‚operativními poznatky', na kterých byl založen dopis, který státnímu tajemníkovi zaslala BVD dne 3. března 1993 (bod 51).

56 Raad van State vyšla z výše uvedených poznatků a poté rozhodla následovně:

‚[Raad van State] považuje na základě výše uvedených poznatků za dostatečně pravděpodobné, že [žalobce] byl v době přijetí rozhodnutí [ze dne 26. března 1993] předsedou a vůdcem CPP. Mimoto důkazy odůvodňují závěr, podle kterého je NPA podřízena ústřednímu výboru CPP, a závěr, podle kterého se [žalobce] v době přijetí rozhodnutí [ze dne 26. března 1993] přinejmenším pokoušel NPA z Nizozemska řídit. [Raad van State] rovněž považuje pouze na základě veřejných zdrojů, jakými jsou zprávy Amnesty International, za dostatečně pravděpodobné, že NPA je odpovědná za velké množství teroristických činů na Filipínách. Důkazy mimoto poskytují skutkový základ k odůvodnění závěru, podle kterého se [žalobce] přinejmenším pokoušel řídit výše uvedené činy, za které je zodpovědná NPA na Filipínách. Z předložených důkazů rovněž vyplývá, že existuje skutkový základ odůvodňující tezi [státního tajemníka], podle které CPP [a] NPA udržují styky s teroristickými organizacemi po celém světě a podle které docházelo k osobním stykům mezi [žalobcem] a představiteli takových organizací. Dotčené důkazy nicméně nenabízejí dostatečný skutkový základ k odůvodnění závěru, podle kterého [žalobce] řídil dotčené operace a je za ně odpovědný v takové míře, aby bylo možné mít za to, že existují vážné důvody k domněnce, že se [žalobce] skutečně dopustil závažných trestných činů uvedených [v čl. 1 odst. F Ženevské úmluvy]. V tomto ohledu [Raad van State] výslovně přihlížela k tomu, že, jak se [Raad van State] domnívala již ve svém rozsudku ze dne 17. prosince 1992, čl. 1 odst. F [Ženevské] úmluvy musí být vykládán restriktivně.

Proto se [Raad van State] domnívá, že [státní tajemník] nemohl na základě výše uvedených důkazů připustit, aby byla [žalobci] odmítnuta ochrana poskytovaná [Ženevskou] úmluvou.‘

57 Raad van State krom toho rozhodla, že žalobce má platné důvody k tomu, aby se v případě vrácení na Filipíny obával perzekuce, a že proto musí být považován za uprchlíka ve smyslu čl. 1 odst. A bodu 2 Ženevské úmluvy.

58 Raad van State poté posoudila opodstatněnost odůvodnění odmítnutí přijetí žalobce do Nizozemska z důvodů veřejného zájmu, podpůrně předloženého státním tajemníkem na základě čl. 15 druhého pododstavce Vreemdelingenwet.

59 V tomto ohledu Raad van State zejména rozhodla takto:

‚Přestože [Raad van State] uznává důležitost zájmu zdůrazněného [státním tajemníkem], zejména s ohledem na nepřímé důkazy, které vyzdvihl a které se týkaly osobních styků mezi [žalobcem] a představiteli teroristických organizací, nemůže to odůvodnit uplatnění čl. 15 druhého pododstavce Vreemdelingenwet, není-li zaručeno, že [žalobce] bude přijat do jiné země, než na Filipíny. Brání tomu skutečnost, že takové odmítnutí přijetí [žalobce] musí být považováno za odporující článku 3 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách.‘

60 Po tomto rozsudku státní tajemník rozhodnutím ze dne 4. června 1996 opětovně zamítl žádost žalobce směřující k přezkumu jeho rozhodnutí ze dne 13. července 1990. Státní tajemník žalobci nařídil opustit Nizozemsko, přičemž rozhodl, že nebude vyhoštěn na Filipíny, dokud budou přetrvávat rozumné důvody obávat se

pronásledování ve smyslu Ženevské úmluvy nebo zacházení neslučitelného s článkem 3 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách (EÚLP).

61 Rozhodnutím ze dne 11. září 1997 [rechtbank] zamítl žalobu podanou žalobcem proti uvedenému rozhodnutí státního tajemníka ze dne 4. června 1996 jako neopodstatněnou.

62 V průběhu řízení před rechtbank byly všechny dokumenty týkající šetření vedeného BVD ohledně činností žalobce v Nizozemsku a zejména dopis této služby státnímu tajemníkovi ze dne 3. března 1993 (bod 51), jakož i operativní poznatky, ze kterých tento dopis vychází, důvěrně předány rechtbank. Předseda rechtbank se s nimi seznámil podle zvláštního postupu. Na základě zprávy vypracované svým předsedou rechtbank rozhodl, že je legitimní omezit předání těchto písemností žalobci. Nicméně jelikož tento poskytl souhlas stanovený k tomuto účelu zákonem, rechtbank zohlednil obsah těchto dokumentů pro rozhodnutí sporu.

63 Rechtbank tedy posuzoval, zda může být před ním napadené rozhodnutí z právního hlediska potvrzeno v rozsahu, ve kterém odmítá přijmout žalobce jako uprchlíka a poskytnout mu povolení k pobytu.

64 Co se týče skutečností, které měly být základem pro jeho rozhodnutí, rechtbank odkázal na rozsudek Raad van State z roku 1995.

65 Na základě tohoto rozsudku měl rechtbank za to, že musí být považováno za právně prokázané, že čl. 1 odst. F Ženevské úmluvy nemůže být vůči žalobci uplatněn, že ten má opodstatněné obavy ze svého pronásledování ve smyslu čl. 1 odst. A této

úmluvy a článku 15 Vreemdelingenwet a že článek 3 EÚLP brání tomu, aby byl žalobce přímo či nepřímo vyhoštěn do země svého původu.

66 Rechtbank dále posuzoval otázku, zda rozsudek Raad van State z roku 1995 poskytuje státnímu tajemníkovi možnost odmítnout přijetí žalobce jako uprchlíka podle čl. 15 druhého pododstavce Vreemdelingenwet, podle kterého ‚by mohlo být přijetí odmítnuto pouze ze závažných důvodů vycházejících z obecného zájmu, pokud by toto odmítnutí nutilo cizího státního příslušníka vydat se ihned do země uvedené v prvním pododstavci', třebaže se státnímu tajemníkovi nepodařilo zajistit přijetí žalobce do jiné země, než na Filipíny.

67 V tomto ohledu rechtbank citoval *in extenso* bod rozsudku Raad van State z roku 1995, uvedený v bodě 59 výše.

68 Rechtbank se dále vyslovil k tomu, zda státní tajemník v projednávaném případě vykonal správně svoji pravomoc rozhodnout odchylně od pravidla, podle kterého je obvykle osoba s cizí státní příslušností přijata jako uprchlík do Nizozemska, pokud uvede obavu, že bude pronásledována ve smyslu čl. 1 odst. A Ženevské úmluvy, a pokud neexistuje žádná jiná země, která ji přijme jako žadatele o azyl, což jsou okolnosti, které dle názoru rechtbank odpovídaly projednávanému případu. V tomto ohledu došel rechtbank k následujícímu závěru:

‚[R]echtbank má za to, že nelze tvrdit, že [státní tajemník] nevyužil vzhledem k »základnímu zájmu nizozemského státu, a sice integritě a věrohodnosti Nizozemska jako svrchovaného státu, zejména co se týče jeho odpovědnosti ve vztahu k ostatním státům«, který uznala i [Raad van State], svoji pravomoc ve vztahu k [žalobci] přiměřeně. Skutečnosti, na kterých [Raad van State] toto posouzení založila, mají pro [r]echtbank rovněž rozhodující význam. Nebylo

konstatováno, že by [státní tajemník] byl měl tyto skutečnosti v okamžiku přijetí rozhodnutí [dotčeného v projednávaném případě] vyložit jiným způsobem. Vyjádření [žalobce] ohledně změny politické situace na Filipínách a jeho úlohy při vyjednáváních mezi filipínskými orgány a [CPP] na tom nic nemění, jelikož jak vyplývá z rozsudku [Raad van State], podstatné důvody spočívají na jiných skutečnostech.‘

69 Rechtbank proto zamítl jako neopodstatněnou žalobu podanou žalobcem proti odmítnutí přijmout ho jako uprchlíka do Nizozemska.

70 Rechtbank stejně tak zamítl jako neopodstatněnou žalobu podanou žalobcem proti odmítnutí poskytnout mu povolení k pobytu. Konkrétněji, při rozhodování o tom, zda státní tajemník přijal své rozhodnutí po přiměřeném zvážení zájmů, rechtbank odkázal na svůj závěr citovaný v bodě 68 výše a doplnil, že státní tajemník právem přisoudil menší váhu zájmům uplatňovaným v tomto ohledu žalobcem.“

107 S ohledem na jejich obsah, dosah a kontext se Soud domnívá, že rozsudek Raad van State z roku 1995 ani rozhodnutí rechtbank nepředstavují rozhodnutí přijaté příslušným orgánem ve smyslu čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931 a čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001.

108 Jednak se tento rozsudek a toto rozhodnutí zcela zjevně netýkají jakéhokoliv „odsouzení“ žalobce ve smyslu těchto ustanovení.

109 Dále uvedený rozsudek a uvedené rozhodnutí nepředstavují ani rozhodnutí o „zahájení vyšetřování nebo trestního stíhání za teroristický čin“ atd. ve smyslu týchž ustanovení.

110 V tomto ohledu je třeba připomenout, že pro výklad dosahu ustanovení práva Společenství je třeba vzít do úvahy zároveň jeho znění, kontext a cíle (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 8. prosince 2005, Jyske Finans, C-280/04, Sb. rozh. s. I-10683, bod 34 a citovaná judikatura).

111 Soud má přitom za to, že s ohledem jak na znění, kontext a cíle ustanovení dotčených v projednávaném případě (viz zejména bod 1 odůvodnění společného postoje 2001/931), tak na prvořadou úlohu vnitrostátních orgánů v postupech směřujících ke zmrazení finančních prostředků stanovenou v čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 (viz rozsudek Sison, bod 164 a následující) musí být rozhodnutí o „zahájení vyšetřování nebo trestního stíhání“ k tomu, aby mohlo být platně Radou uplatňováno, přijato v rámci vnitrostátního řízení týkajícího se přímo a v první řadě uložení preventivního nebo represivního opatření dotyčné osobě na základě boje proti terorismu a z důvodu její účasti na něm. Tento požadavek nesplňuje rozhodnutí vnitrostátního soudního orgánu, který o možné účasti dotyčné osoby na takové činnosti rozhoduje pouze akcesoricky a na základě námitky v průběhu řízení například v rámci zpochybnění jejích občanských práv a povinností.

112 Tento restriktivní výklad pojmu „zahájení vyšetřování nebo trestního stíhání“ je potvrzen zejména jednotlivými jazykovými zněními čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931.

113 Přitom v projednávaném případě žalobce správně zdůrazňuje, že předmětem řízení před Raad van State a rechtbank nebyla v žádném případě represe za jeho případnou účast na teroristických činech, ale tato řízení se týkala pouze přezkumu legality rozhodnutí státního tajemníka pro spravedlnost, které mu odmítá přiznat postavení

uprchlíka a poskytnout mu povolení k pobytu v Nizozemsku na základě čl. 1 odst. F Ženevské úmluvy a, podpůrně, na základě čl. 15 druhého pododstavce Vreemdelingenwet.

114 Je-li pravda, že Raad van State a rechtbank se v rámci těchto řízení seznámily se spisem vnitřní bezpečnostní služby Nizozemska (dále jen „BVD“), týkajícím se údajné účasti žalobce na některých teroristických činech na Filipínách, nerozhodly o zahájení vyšetřování těchto skutečností, tím méně o zahájení trestního stíhání žalobce.

115 Z toho plyne, že rozsudek Raad van State z roku 1995 a rozhodnutí rechtbank nemohly být považovány za splňující požadavky čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931, a nemohly proto samy o sobě odůvodňovat přijetí rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků žalobce na základě čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001.

116 V každém případě je třeba zdůraznit, že jestliže Rada zamýšlí přijmout nebo po prověření ponechat v platnosti opatření směřující ke zmrazení finančních prostředků podle nařízení č. 2580/2001 na základě vnitrostátního rozhodnutí o „zahájení vyšetřování nebo trestního stíhání“ pro teroristický čin, nemůže odhlédnout od dalšího vývoje těchto šetření nebo stíhání (viz v tomto smyslu rozsudky PMOI I a PMOI II). Může se tak stát, že šetření policie nebo bezpečnostních složek bude ukončeno, aniž by pokračovalo řízením před soudem, jelikož neumožnilo shromáždit dostatečné důkazy, nebo že v rámci soudního vyšetřování došlo z týchž důvodů k zastavení vyšetřování. Stejně tak rozhodnutí o zahájení stíhání může vyústit v zastavení tohoto stíhání nebo ve zproštění obžaloby v trestním řízení. Bylo by nepřípustné, aby Rada nezohlednila takové poznatky, které jsou součástí veškerých rozhodných údajů, jež musejí být při posuzování situace vzaty v úvahu (viz bod 98 výše). Pokud by bylo rozhodnuto jinak, byla by Radě a členským státům poskytnuta mimořádná pravomoc zmrazit s konečnou platností finanční prostředky osoby mimo jakoukoliv soudní kontrolu a zcela nezávisle na výsledku případně probíhajících soudních řízení.

117 V projednávaném případě je tak třeba přihlédnout k posouzení, které Raad van State a rechtbank učinily ohledně závažnosti a věrohodnosti důkazů nebo stop shromážděných BVD v průběhu jejího šetření. Přitom není očividně zjevné, že tato posouzení podporují tezi, kterou nyní zastává Rada a Nizozemsko. Tyto soudy sice považovaly některé poznatky ze spisu BVD, týkající se zejména tvrzení, podle kterých se žalobce „přinejmenším pokoušel poskytovat pokyny týkající se [teroristických] činů na Filipínách, za které je odpovědná NPA“, a tvrzení souvisejících s „osobními styky“, které udržoval s představiteli teroristických organizací v celém světě, za „dostatečně pravděpodobné“ nebo za „poskytující skutkový základ tezi státního tajemníka“. Nicméně tyto soudy se nakonec domnívaly, že dotčené poznatky „nenabízejí […] dostatečný skutkový základ k odůvodnění závěru, podle kterého žalobce řídil dotčené operace a je za ně odpovědný v takové míře, aby bylo možné mít za to, že existují vážné důvody k domněnce, že se [žalobce] skutečně dopustil závažných trestných činů“ ve smyslu čl. 1 odst. F Ženevské úmluvy. Krom toho, připustil-li rechtbank podpůrnou tezi státního tajemníka, podle které může odmítnout přijmout žalobce do Nizozemska jako uprchlíka a poskytnout mu povolení k pobytu z důvodů vycházejících z obecného zájmu na základě čl. 15 druhého pododstavce Vreemdelingenwet, žalobce správně uvádí, že pojem „obecný zájem“ ve smyslu tohoto ustanovení, a konkrétněji „integrita a věrohodnost Nizozemska jako svrchovaného státu, zejména co se týče jeho odpovědnosti ve vztahu k ostatním státům“, jen velmi málo odpovídá kritériu „terorismu“ uvedenému Radou ve společném postoji 2001/931 a v nařízení č. 2580/2001.

118 To ale není vše, neboť ze spisu předloženého Soudu vyplývá, že nizozemské státní zastupitelství se na základě informací shromážděných BVD domnívalo, že neexistují žádné poznatky umožňující zahájení trestního vyšetřování žalobce v Nizozemsku.

119 To v tomto smyslu žalobce uplatňuje oficiální prohlášení tehdejšího nizozemského ministra zahraničních věcí J. De Hoop Scheffera v odpověď na parlamentní otázku následujícího znění, položenou dne 16. srpna 2002: „[v]edlo Nizozemsko nezávislé šetření ohledně obvinění z terorismu[, týkajících se CPP, NPA a J. M. Sisona]? V případě

kladné odpovědi od kdy a jakým způsobem?“ V odpovědi na tuto otázku J. De Hoop Scheffer nizozemskému parlamentu (Tweede kamer der Staten-Generaal) dne 8. října 2002 sdělil, že:

„Nizozemsko provedlo šetření o činnostech CPP, NPA a J. M. Sisona v Nizozemsku. Vyplývá to zejména z výroční zprávy [BVD, mezitím přejmenované na Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst či AIVD (obecná výzvědná a bezpečnostní služba)] za rok 2001. […] Zejména na základě nepřímých důkazů AIVD, podle kterých [jsou] CPP [a] NPA řízeny z Nizozemska, bylo v odpovědnosti státního zastupitelství zjišťováno, zda existují poznatky dostatečné pro zahájení trestního vyšetřování. Ukázalo se, že tomu tak není.“

120 Je tak úředně potvrzeno, že ke dni 8. října 2002, tj. méně než tři týdny před prvním zařazením žalobce na sporný seznam, ke kterému došlo dne 28. října 2002, nizozemské státní zastupitelství, o němž Nizozemské království na jednání tvrdilo, že je nezávislým justičním orgánem, mělo za to, že spis BVD a AIVD neobsahuje dostatečně závažné a věrohodné důkazy nebo stopy, které by v Nizozemsku umožňovaly zahájení trestního vyšetřování nebo stíhání vůči žalobci na základě teroristického činu, ve spojení s jeho účastí na činnostech CPP nebo NPA.

121 Za těchto podmínek se Soud každopádně domnívá, že rozsudek Raad van State z roku 1995 ani rozhodnutí rechtbank nemohly být k datu přijetí napadených rozhodnutí považovány za stále splňující požadavky čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931. Nemohly proto k tomuto datu legálně odůvodňovat přijetí dotčených rozhodnutí na základě čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001.

122 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba zamítnout části žalobního důvodu vycházející z nesprávného, případně zjevně nesprávného, posouzení skutečností a současně vyhovět, pokud jde o rozsudek Raad van State z roku 1995 a rozhodnutí

rechtbank, hlavní výtce žalobce, podle které nejsou v projednávaném případě splněny zákonné podmínky uvedené v čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a v čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931.

123 S ohledem na to, co bylo uvedeno v bodech 100 až 105 výše, musí být důsledkem uznání opodstatněnosti této části žalobního důvodu zrušení rozhodnutí 2007/445 a 2007/868 v rozsahu, ve kterém se týkají žalobce, aniž by tudíž bylo třeba posuzovat ostatní žalobcem uplatňované žalobní důvody.

K návrhovým žádáním směřujícím ke zrušení rozhodnutí 2008/343, 2008/583 a 2009/62, jakož i nařízení č. 501/2009

Argumenty účastníků řízení

124 Žalobce vychází *mutatis mutandis* z žalobních důvodů a argumentů, které již uplatňoval na podporu svých návrhových žádání směřujících ke zrušení rozhodnutí 2007/445 a 2007/868, přičemž rozvíjí nové argumenty na podporu svých návrhových žádání směřujících ke zrušení rozhodnutí 2008/343, 2008/583 a 2009/62, jakož i nařízení č. 501/2009. Tyto argumenty se týkají konkrétněji nových poznatků, které Rada uplatňuje v odůvodnění přiloženém k jejímu dopisu ze dne 25. února 2008 (viz bod 14).

125 V tomto ohledu žalobce zaprvé tvrdí, že se Rada dopustila zjevně nesprávného výkladu a klamné prezentace rozsudku rechtbank ze dne 13. září 2007 a rozsudku odvolacího soudu v Haagu ze dne 3. října 2007, které souvisejí s trestním vyšetřováním zahájeným vůči němu v Nizozemsku dne 28. srpna 2007 z důvodu podněcování vraždění na Filipínách.

126 Dotčené soudy totiž měly jednak v těchto dvou rozhodnutích, předložených v příloze 4 a 5 podání došlého kanceláři Soudu dne 8. července 2008, za to, že neexistuje žádná konkrétní stopa přímého zločinného zapojení žalobce do dotčených skutků, která by mohla odůvodňovat jeho ponechání ve vyšetřovací vazbě. Krom toho byl rozsudek rechtbank zrušen a nahrazen rozsudkem odvolacího soudu, a je proto zcela irelevantní.

127 Dále, jak žalobce uvedl Radě již před přijetím rozhodnutí 2008/343, dotčená obvinění již byla z věcného hlediska zamítnuta rozsudkem filipínského nejvyššího soudu ze dne 2. července 2007 (příloha 9 žaloby) coby odůvodněná „politickými úvahami“. Je proto nepřípustné, aby tytéž skutky byly předmětem trestního vyšetřování v Nizozemsku.

128 A konečně, Rada rovněž opomenula zohlednit rozhodnutí rechter-commissaris (vyšetřujícího soudce) ze dne 21. listopadu 2007, kterým bylo ukončeno předběžné trestní vyšetřování pro nedostatek závažných důkazů (příloha 6 podání došlého kanceláři Soudu dne 8. července 2008).

129 Žalobce zadruhé tvrdí, že výše uvedená rozhodnutí tří nizozemských soudních orgánů v trestním řízení, které se ho týkalo, stejně jako rozhodnutí filipínského nejvyššího soudu neuvádějí žádný závažný a věrohodný důkaz nebo stopu jeho účasti na jakémkoliv teroristickém činu, právě naopak. Činy uplatňované v rámci trestního řízení v Nizozemsku mimoto nejsou teroristickými činy ve smyslu společného postoje 2001/931.

130 Rada namítá, že rechtbank došel ve svém rozsudku ze dne 13. září 2007 k závěru, že četné poznatky naznačují, že žalobce měl vazby na ústřední výbor Komunistické strany Filipín a její ozbrojené křídlo, NPA. Tento soud rovněž rozhodl, že existují poznatky o tom, že žalobce má i nadále prvořadou úlohu v ilegálních činnostech ústředního

výboru Komunistické strany Filipín a NPA. V odvolacím řízení odvolací soud v Haagu ve svém rozsudku ze dne 3. října 2007 shledal, že spis obsahuje četné poznatky, podle kterých měl Jose Maria Sison po celou dobu svého dlouholetého exilu i nadále prvořadou úlohu v Komunistické straně Filipín.

131 Rada se domnívá, že tato dvě rozhodnutí přímo podpírají její stanovisko, podle kterého byl žalobce zapojen do teroristických činů a že vůči němu byla přijata rozhodnutí příslušnými orgány ve smyslu společného postoje 2001/931.

132 Co se týče závěru odvolacího soudu v Haagu, podle kterého nebyla prokázána existence jakéhokoliv přímého vztahu mezi úlohou žalobce uvnitř Komunistické strany Filipín a vražednými útoky na Filipínách, kterých se týkala obvinění směřující proti němu, Rada ho považuje za irelevantní, jelikož hodlá vycházet z prvořadé úlohy, kterou měl žalobce navzdory svému exilu v Nizozemsku v komunistické straně Filipín, a nikoliv z jeho viny za tyto trestné činy. Stejně tak je tomu u ukončení předběžného trestního vyšetřování.

Závěry Soudu

133 Je třeba uvést, že rozsudek rechtbank ze dne 13. září 2007 a rozsudek odvolacího soudu v Haagu ze dne 3. října 2007 představují rozhodnutí přijatá v rámci předběžného trest-

ního vyšetřování zahájeného proti žalobci v Nizozemsku dne 28. srpna 2007 z důvodu jeho účasti na vraždách a pokusech o ně či podněcování k nim na Filipínách v letech 2003 a 2004 v důsledku vnitřních neshod v rámci CPP.

134 Navzdory tomu není prokázáno, ani dokonce tvrzeno, že by uvedené vraždy nebo pokusy o ně, i za předpokladu, že by mohly být přičítány žalobci, mohly být kvalifikovány jako teroristické činy ve smyslu čl. 1 odst. 3 společného postoje 2001/931.

135 Je tak nutno konstatovat, že vedle rozsudku Raad van State z roku 1995 a rozhodnutí rechtbank ani rozsudek rechtbank ze dne 13. září 2007 a rozsudek odvolacího soudu v Haagu ze dne 3. října 2007 nesplňují požadavky čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931.

136 Nezávisle na výsledcích dotčeného předběžného trestního vyšetřování, a zejména rozhodnutí rechter-commissaris ze dne 21. listopadu 2007, kterým bylo toto vyšetřování ukončeno pro nedostatek závažných důkazů, nemohly proto uvedené rozsudky v žádném případě legálně odůvodňovat přijetí napadených rozhodnutí a nařízení na základě čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001.

137 Mimoto, jak tvrdila Rada ve svých písemnostech a jak výslovně potvrdila na jednání, rozsudek rechtbank ze dne 13. září 2007 a rozsudek odvolacího soudu v Haagu ze dne 3. října 2007 nejsou v odůvodnění přiložených k jejím dopisům ze dne 25. února 2008, 29. dubna, 15. července 2008 a 27. ledna 2009 uplatňovány jakožto rozhodnutí příslušných orgánů ve smyslu čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931, ale jako skutkové poznatky podporující konstatování učiněná Raad van State v jejím rozsudku

ze dne 1995 a rechtbank v jeho rozhodnutí, týkající se pokračující účasti žalobce v CPP a NPA. Totéž konstatování je třeba učinit ve vztahu k odůvodnění přiloženému k dopisu Rady ze dne 16. června 2009.

138 S ohledem na to, co bylo uvedeno výše v rámci přezkumu druhého žalobního důvodu směřujícího ke zrušení rozhodnutí 2007/445 a 2007/868, musí tyto úvahy vést ke zrušení rozhodnutí 2008/343, 2008/583 a 2009/62, jakož i nařízení č. 501/2009 v rozsahu, v němž se tyto akty týkají žalobce, aniž by bylo třeba posuzovat ostatní jím uplatňované žalobní důvody.

K nákladům řízení

139 Podle čl. 87 odst. 1 jednacího řádu Soud rozhoduje o nákladech řízení v rozsudku nebo usnesení, jímž končí řízení.

140 V projednávaném případě řízení tímto rozsudkem nekončí, jelikož řízení bylo přerušeno, pokud jde o žalobu na náhradu škody podle článků 235 ES a 288 ES, do doby, než bude tento rozsudek vyhlášen (viz bod 27 výše).

141 Za těchto podmínek je třeba rozhodnout o nákladech řízení později.

Z těchto důvodů

SOUD (sedmý senát)

rozhodl takto:

1) Rozhodnutí Rady 2007/445/ES ze dne 28. června 2007, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení (ES) č. 2580/2001 o zvláštních omezujících opatřeních namířených proti některým osobám a subjektům s cílem bojovat proti terorismu a zrušují rozhodnutí 2006/379/ES a 2006/1008/ES, rozhodnutí Rady 2007/868/ES ze dne 20. prosince 2007, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a kterým se zrušuje rozhodnutí 2007/445, rozhodnutí Rady 2008/343/ES ze dne 29. dubna 2008, kterým se mění rozhodnutí 2007/868, rozhodnutí Rady 2008/583/ES ze dne 15. července 2008, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a kterým se zrušuje rozhodnutí 2007/868, rozhodnutí Rady 2009/62/ES ze dne 26. ledna 2009, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a kterým se zrušuje rozhodnutí 2008/583, a nařízení Rady (ES) č. 501/2009 ze dne 15. června 2009, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a kterým se zrušuje rozhodnutí 2009/62, se zrušují v rozsahu, v němž se tyto akty týkají Jose Marii Sisona.

2) O nákladech řízení bude rozhodnuto později.

Forwood Švábы Moavero Milanesi

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 30. září 2009.

Podpisy.